

[Wihjelm]

ger noget i, nemlig at der skulle være et flertal, der gik ind for de hensigter, som faktisk er en omskrivning af en social omfordeling. Selv om det så ikke rigtig står i regeringens oplæg endnu, har det jo vist sig, at sådan nogle oplæg kan ændres med få ugers varsel.

Undskyld denne tilbagevendende til den anden diskussion, men det er nu altså det centrale punkt i boligpolitikken at få klaret dette ejerboligbeskatningsspørgsmål. Og så tilbage til det, der, som emneopdelingen nu engang er her på ministerierne og udvalgene, står i boligministerens redegørelse.

Der har været i hvert fald 10 måneders forberedelse, og vi har mange gange fået at vide, hvorfor udsættelserne kom, den ene efter den anden. Det var de dybtgående beregninger, man var i gang med, det var disse meget dybtgående vurderinger, man måtte foretage, før man smed noget på bordet. Så kunne man jo vente, at det, der kom efter disse dybtgående beregninger og vidtløftige vurderinger, var noget, der ligesom hang lidt sammen, ikke sandt, som var blevet belyst i sine konsekvenser osv. Men det, der kommer her, er – det bliver jeg nødt til at sige – meget overfladisk, det er dårligt belyst, det er uden beregninger og uden vurderinger. Ja, der er nogle bilag, der simpelt hen er to store søjler, som man har fået til at fylde et helt A4-ark. Det indeholder ikke nogen som helst oplysninger af nogen art, men så har man dog sendt nogle bilag med, ikke sandt?

Forklaringen er ganske enkelt, at dette oplæg ikke er lavet på 10 måneder, men på 5 uger. Man vendte hele bøtten, ikke sandt, og der er ikke meget i dette oplæg, som ligner det, der hed »Boligministeriet, 28. marts«, og som aldrig blev forelagt. Men jeg vil sige, at jeg ser hellere dette overfladiske, ubelyste oplæg fra regeringen, som det nu ser ud, end at regeringen havde lagt navn til det, der hed »28. marts«. Derfor skal der ikke fra min side komme nogen beklagelse over, at beregningerne og vurderingerne ikke er der endnu, men selvfølgelig et ønske om, at de så kommer i de følgende uger og måneder. De sidste 5 uger var trods alt bedre anvendt end de foregående 10 måneder.

Om nybyggeriet vil jeg nok sige, at det vigtigste problem at tage stilling til vedrørende nybyggeriet lusker man uden om. Det er kvotaen. Hvor stor skal den være? Vil man forpligte sig til at bygge en vis kvota? Der er

faktisk intet. Man taler løseligt om et årligt byggeri på det nuværende niveau, hvad det så i øvrigt er for noget, men det er i hvert fald under de 40.000 boliger pr. år. Man taler noget om en styring, men den styring, man faktisk indbygger, og som, så vidt jeg kan se, alene består i, at man for alle boliger i et eller andet omfang laver en indeksfinansiering og måske kan styre med kvotaordninger på indeksfinansiering, kan kun være styring ved at lægge loft. Der er ingenting i det her oplæg for mig at se, der kan styre op til det loft. Der er ingenting, der kan motivere eller tvinge, eller hvad man nu vil kalde det, til at få bygget bare de dér 32.000 boliger, eller hvad det er, regeringen beskedent forestiller sig som det nuværende niveau, måske beslutter man sig for 38.000. Der er ingen styring i det her, men der er mekanismer, der kan bruges til at lægge et loft, hvis byggeriet af sig selv på en eller anden måde skulle komme for godt i gang efter regeringens og Adams mening.

Det er selvfølgelig en svaghed, som vi ikke kan acceptere. Vi må have en kvota, og fra VS' side mener vi, den skal være på mindst 40.000. Vi mener, at der er et veldokumenteret behov for 40.000 boliger også under forudsætning af en god byforbedringspolitik. Vi må have den kvota, og vi må have styringsmekanismer ind, der i modsætning til de foregående forligsperioder sikrer, at den kvota så bliver bygget. Det er der ikke, og det er selvfølgelig en meget alvorlig mangel ved nybyggeriafsnittet.

Det er så meget mere påkrævet at få den kvota ind, når man læser det i øvrigt meget løse boligafsnit, der findes i investeringsplanredegørelsen. Der er faktisk skrevet og beregnet – og det er gamle Adam én gang til – hvordan boligudgifterne fortsætter med at udvikle sig. Man putter det ind i maskinen, og så siger man: når de stiger så meget, hvor mange boliger vil der så overhovedet være behov for? Så spytter maskinen ud, at så vil der faktisk ikke skulle bygges mere end under 10.000 boliger netto i 1985, og det er desværre nok rigtigt. Hvis man overlader det til de almindelige markedsmekanismer, så almindelige som de nu findes på det danske boligmarked, og lader boligudgifterne i øvrigt stige i samme takt, som de har gjort de foregående 10 år, er det nok desværre rigtigt, at disse markedsmekanismer vil sige, at der